

Blechingberg: Jeg kan ikke Andet, end især under de nærværende Forhold, at dele det vistnok meget udbredte Dnsse om, at see Hovedstaden snarest muligt befriet for Consumtionsafgiften, en Afgift, om hvilken man maa indrømme, at den er i høi Grad fortrædige og til betydeligt Hinder for den frie Samsærfel og Omsætning, og som derfor er Ojenstand for en almindelig Uvillie, som vistnok med Urette tillige ofte vender sig mod Embedsmændene, og en Afgift, der navnlig har den Skøbelighed ved sig, at man ikke veed, hvem den rammer, idet det beroer paa Omstændighederne, om den rammer Producenten eller Consumenten, og det navnlig beroer paa Markedets Tilstand, paa dets Forsyning med Arbeidere, og i Forbindelse dermed Arbejdslønnens Størrelse, om den ikke rammer den meest trængende Deel af Folket, som allermindst taaler at bære den. Men, foruden hvad der i Almindelighed kan siges om denne Afgift for og imod, er det vistnok en overmaade vigtig Betragtning, at i dette Delsblik danner den en Barriere om Hovedstaden, hvorved Kjøbenhavn bliver saa at sige et Udsfud mellem de øvrige Communer i Landet, bliver sat i en isoleret, aldeles exceptionel Tilstand. Jeg kan ikke finde det ønskeligt, at en saadan Tilstand varer længere, end det er høist fornødent. Som Følge deraf kan jeg paa ingen Maade slutte mig til det principale Forslag, der er stillet af Udvalgets Majoritet, som vilde fastgjøre denne Afgift for flere tilkommende Aar, for et Tidrum, der gik ud over flere tilkommende Rigsdage, ja endog gik ud over nye Valg. Derimod har jeg været mere i Tvivl med Hensyn til Udvalgets Fleertals subsidiaire Indstilling; dog har jeg ikke været det fra Statskassens Standpunkt, idet jeg nemlig er fuldkommen overbevist om, at Rigsdagen, der til enhver Tid vil vedkjende sig den Forpligtelse, at skaffe de Midler tilveie, som ere fornødne, for at bestride Landets Udgifter, ikke vil borttage en Skattebasis uden med den Bevidsthed, at den ad andre Veie maa søge at tilveiebringe det Fornødne til Bestridelse af Statens Udgifter, hvilken Anskuelse jo ogsaa ligger til Grund for selve Majoritetens Forslag, idet dette navnlig medfører, at det allerede før 1ste April 1852 ved nye Love maa afgjøres, hvor-

ledes de fremtidige Forhold skulle ordnes. Min Betænkelse har derimod været fra Statskassens Standpunkt. Jeg skal vistnok slet ikke gaae ind paa det meget delicate Spørgsmaal om Prægravation, og ligesaa lidt gaae ind paa at ville afveie Skatteevnen med Hensyn til de forskellige Dele af Landet; jeg troer virkelig, at det er Opgaver, der foreligge paa en saadan Maade, at Thinget ikke kan have nogen begrundet Mening om disse Opgavers rette Besvarelse; men jeg har jo ikke kunnet nægte mig selv, at det i dette Delsblik er uvidt, paa hvilken Maade man, naar Consumptionen bortfalder, vil søge Dækning for det Beløb, Statskassen kunde behøve, og om det ikke muligt kunde seee paa en Maade, der vilde endnu haardere trykke Skatteyderne, og det er denne Uvisshed, der hos mig har vaakt nogen Tvivl med Hensyn til den subsidiaire Indstilling, som Udvalgets Fleertal har gjort. Nu foreligger imidlertid med Hensyn til dette Spørgsmaal, der altsaa er knyttet til Skatteydernes Stilling, den bestemteste Udtalelse fra den Kjøbenhavnske Communalbestyrelse, det nærmeste Forsvar for Landets første Commune, fra den Autoritet, hvis Stilling fornemmelig maatte opfordre den til at veie ethvert Moment, der kunde komme i Betragtning fra Skatteydernes Standpunkt, der foreligger en eenstemmig og bestemt Udtalelse om, at denne Autoritet ikke nærer nogen Betænkelse fra denne Side betragtet, og jeg vil aldeles ikke nægte, at denne meget indsigtsfulde Autoritets Udtalelse har styrket mig under den Tvivl, jeg havde næret fra det Standpunkt, jeg har omtalt. Da nu fremdeles dette Lovforslag, saaledes som det nu er under Behandling, har vundet stor Sympathi i den anden Deel af Rigsdagen, og da det efter hele Lovens Indhold er af megen Vigtighed, at den udgaaer, har jeg bestemt mig for at ville stemme for Lovforslagets § 3, idet jeg er fuldkommen overbevist om, at, dersom Consumptionen for Kjøbenhavns Bedkommende bortfalder, vil Legislaturen, i Erkendelse af sine Pligter, drage Omsorg for og ogsaa meget vel vide i Forbindelse med Regjeringen at finde Midler til Dækning af det Beløb, hvorom der er Spørgsmaal fra Statskassens Standpunkt.

M. W. Bruun: Den ærede Minoritet